

[Nøhr.]

paa Stater, der bruger færre Penge til sociale Foranstaltninger, men de bruger saa til Gængæld flere Penge paa andre Omraader, i en lang Række Lande er det til stærke Oprustningsbevillinger, og det bliver Skattestrykket saa vist ikke mindre af. Jeg tror, man gør rigtigt i at erkende, at Mulighederne for Skattelettelse i Danmark i det store og hele vil afhænge af, i hvilken Grad hele Samfundet gaar frem i Velstand, saaledes at paa een Gang Nødvendigheden af ekstraordinære Støtte- og Hjælpebevillinger formindskes og Evnen til at bære de offentlige Udgifter forøges. Her er det jo saa heldigt, at der foreligger et glædeligt Vidnesbyrd om, i hvilken Retning Udviklingen i saa Henseende gaar frem her i Danmark i Øjeblikket, nemlig den Kendsgerning, at Befolkningens Indtægter paa ny er i betydelig Stigning for alle Erhvervsgruppers Vedkommende og i de sidste tre Aar er steget med et Beløb paa henimod 1 Milliard Kroner. Det er da formentlig ogsaa dette Forhold, der har gjort det muligt for Finansministeren at fastslaa, at der i alt Fald ikke bliver Tale om Udskrivning af nye Skatter.

Jeg har med disse Bemærkninger villet understrege, at Skattespørgsmaalet i Danmark efter min Opfattelse ikke saa meget er et Spørgsmaal om Skatetrykkets Størrelse, men derimod i det væsentlige et Spørgsmaal om Skatternes Fordeling. Hvorledes Fordelingen af Skatterne skal være fremtidig i Danmark, forhandles der jo nu som bekendt om i den store Skattekommission. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg synes, det er paa høje Tid, hele dette Spørgsmaal er taget op. Skatternes Fordeling er efter min Opfattelse højst uheldig, og først og fremmest er det uheldigt, at hele Skattesystemet er saa indviklet, som det er. Skattefordelingen er daarlig og uretfærdig, ikke blot fordi en alt for stor Del af Skatterne hviler gennem Forbrugsafgifterne paa vigtige Varegrupper, men ogsaa fordi navnlig Kommuneskatterne er i saa forfærdende Grad ulige fordelt over hele Landet.

Hvad Skattesystemets Uoverskuelighed angaar, har man vist Lov til at sige, at den er fuldkommen. Skatteyderne har i alt Fald for længst opgivet at finde ud af Skattesystemet. Uden at røbe Hemmeligheder fra Skattekommissionen kan jeg vist sige, at da Skattekommissionens Medlemmer begyndte Arbejdet, fik de overrakt i en samlet Buket de gældende Skattelove med tilhørende Bekendtgørelser. Der var 65 i alt. Alene de direkte Skatter løb i Antal op til cirka en Snes: Grundskyld til

Kommunen, Bygningsskyld til Kommunen, Grundskyld til Amtet, Bygningsskyld til Amtet, Grundskyld til Udligningsfond, Bygningsskyld til Udligningsfond, Grundskyld til Staten, Bygningsskyld til Staten, Indkomstskat til Kommunen, Indkomstskat til Udligningsfond, Indkomstskat til Staten, Erhvervsskat til Kommunen, Formueskat til Staten, Formueskat til Udligningsfond, Tillægsskat til Staten, overordentlig Indkomstskat til Staten, Merindkomstskat til Staten, Grundstigningsskyld til Staten og Grundstigningsskyld til Kommunen. Jeg har ikke skrevet disse Skatter af efter Skattelovene, men citeret dem efter Hukommelsen, saa det skulde være mærkeligt, om jeg ikke har glemt et Par Stykker. Og saa er Sandheden dog den, at de direkte Skatter er en Aabenbaring af Klarhed i Sammenligning med de indirekte, som jo efterhaanden er blevet et fuldkomment Vildnis. Hvis det skulde tage Skattekommissionen noget længere Tid end beregnet at finde igennem den Urskov af Skatter, vi i Øjeblikket har, saa maa man have Skattekommissionen undskyldt, den bevæger sig i et Terræn, hvor ingen kan gøre lange Dagsmarcher.

Nu er det naturligvis ikke rigtigt at føre Drøftelser fra Skattekommissionen ind i Rigsdagen, og jeg skal vel vogte mig herfor, men jeg maa have Lov til for min Part at udtale det Haab, jeg kan ogsaa sige den Tro, at Kommissionsbehandlingen vil føre til ganske overordentlig vidtrækkende Forslag til en anden og bedre Skattefordeling, baade med Hensyn til Fordelingen mellem Kommunerne og Staten og med Hensyn til Fordelingen efter Befolkningens Skatteevne. Jeg vil gerne fremhæve, at et Led i Fordelingen efter Evne maa efter mit Partis Mening blive, at Afgifter paa nødvendige Forbrugsvarer for den almindelige Befolkning nedsættes, og at det sikres, at Nedsættelsen virkelig kommer Forbrugeren til gode. Det maa efter min Mening endvidere være et Formaal, at en meget væsentlig Del af Kommunernes Udgifter, altsaa langt mere, end hvad Udligningslovene allerede har taget sig af, overføres til Staten, saaledes at de glider ind under ensartede Dækningsregler, samt endelig, at Ejendomsbeskatningen reformeres gennem en mere ligelig Paaligning paa Grundene i Købstæder og Landdistrikter og gennem Lettelser i den særlige Bygningsskat.

Om en videre Overførelse af kommunale Udgifter til Statsdækning maa det imidlertid paa Forhaand siges — og det er vist nyttigt at understrege det —, at man maa være klar over, at derved skærpes i Virke-